

πολιτικῶν σοφισμάτων καὶ προσωπικοτήτων. Εἰς τὸν μῦθον 23, λόγου χάριν δὲν ἐνοοῦμεν πρὸς τί παρενεῖρει τὸν ναύαρχον Κανάρην καὶ παριστᾷ τοὺς Ἕλληνας ἀγνωμονοῦντας πρὸς αὐτόν· οὐδόλως πιστεύομεν ὅτι ὁ ἐνδοξος ναύαρχος ὁ δι' ὑφίστων τιμῶν καὶ ὑφίστων ἀξιομάτων ὑπὸ τῆς μικρᾶς καὶ πτωχῆς πατρίδος αὐτοῦ τιμηθεὶς ἐν γνώσει ἀνέχεται τοιαύτην στυγεράν συκοφαντίαν κατὰ τοῦ Ἑλλ. ἔθνους.

Ἄλλ' ὁ ποιητὴς ἀγάλλεται, φαίνεται, στίγμα-
τίζων τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ὅθεν εἰς τὸν 85 μύ-
θον λέγει.

Πρώτιστον ἐλάττωμά σου

Ἕλλην! ἡ ἀγνωμοσύνη.

Καὶ εἰς τὸν 33

τῆς μικρᾶς αὐτῆς Ἑλλάδος χωρεῖ Ἕλληνα ἢ γῆ;
ἐξ αὐτοῦ ἡ τόση ἔρις, ἡ πολλὴ πυργοποιεῖα
καὶ πρὸς τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἡ τυφλὴ ἀχα-
ριστία.

Εἰς τὸν πρῶτον μῦθον τὸν ἐπιγραφόμενον
γάτα καὶ πορτικὸς, ἡ γαλῆ

Θέλουσα ἡ πονηρὴ

νὰ τοὺς παῖξῃ τὸ λωρὶ,

Ἐκρεμάσθη ἀπὸ μίαν τοῦ οἰκήματος δοκὸν,
κ' ἐκαμώθη, ὅτι τέλος εἶχε λάβει τραγικόν·
νέκρωσε τοὺς ὀφθαλμούς της τοῦ Βελζεβοουήλ ἡ
κόρη

νεκρὸν ἔκαμε τὸ γύρω κίτρινόν των περιθώρι·
ἔσφιγγε τοὺς ὄνυχάς της καὶ τοὺς κράτησε κλει-
σμένους·

ἄφησε τοὺς μύστακὰς της ἀκινήτους καὶ πεσμέ-
νους·

κ' ἔλεγες ἐπιτραχήλι ἐφημέριος θὰ βάλλῃ
τ' ἀλληλουΐα νὰ ψάλλῃ.

Καὶ ἐνταῦθα δὲν βλέπομεν ποία ἡ ποιητικὴ
ἀνάγκη ἡ βιάσασα τὸν ποιητὴν ν' ἀναμίξῃ τὴν
θρησκείαν μετὰ τῶν ποντικῶν, καὶ νὰ παραστή-
σῃ τὸν ἱερέα τοῦ ὑφίστου ἱερουργοῦντα εἰς τὴν
κηδείαν μιᾶς γάτας.

Τοιαῦτα ἐν συνόψει εἶναι τὰ ἐλαττώματα, τὰ
ὁποῖα ἀσχημίζουσι τοὺς μύθους τοῦ Κ. Σούτσου.
Ἰπάρχουσιν ὅμως ἐν αὐτοῖς καὶ πολλαὶ ποιητι-
καὶ ἀρεταὶ τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ παρέλθωμεν
ἐν σιωπῇ.

Οὕτω, φερ' εἰπεῖν, οἱ μῦθοι 3, 15, 18, 20,
29, καὶ 42 δὲν στεροῦνται χάριτος· εἰς τὸν 42
μάλιστα συνήρμωσεν ὁ ποιητὴς μετὰ πολλῆς τέ-
χνης πολλὰ τῆς μυθολογίας κοσμήσας οὕτω τὸν
μῦθον καὶ διττῶς αὐτὸν ὠφέλιμον καταστήσας

εἰς τοὺς παῖδας. Τὴν καλὴν ταύτην ἀρχὴν εὐχό-
μενοι νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι καὶ νὰ ποικίλωσι
διὰ τῆς στιχουργίας τὴν ξηρὰν διδασκαλίαν τῆς
ἀρχαίας μυθολογίας, περατοῦμεν τὴν παροῦσαν
σύντομον κρίσιν περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Κ. Σούτσου
τὸ ὁποῖον καὶ περ ἐνιαχοῦ ἐπιλήψιμον, οὐχ ἥττον
ὅμως εἶναι βιβλίον ὠφελιμώτατον καὶ ὡς τοιοῦ-
τον συνιστῶμεν αὐτὸ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ διδα-
σκάλους.

Νομίζοντες δὲ ὅτι θέλομεν εὐχαριστήσῃ τοὺς
ἀναγνώστας τῆς Χρυσαλλίδος, δημοσιεύομεν ἕνα
ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων μύθων τὸν τρι-
σακαοστὸν δεύτερον.

Θ.

ΜΥΘΟΣ 42.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ.

Εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐπάνω, Θεῶν ἦτον εὐωχία·
προσεκλήθη καὶ ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἀπὸ τὸν Δία,
ὡς τὸν Ἀτλαντα συντρέξας κ' εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἐντὸς
τὴν ἐπουρανίαν σφαίραν συγκρατήσας τοῦ παντός·
ὁ Ζεὺς 'ς τ' ἄνω τῆς τραπέζης μεταῦ χρυσῶν κινῶν
ὑπεδέχετο τὸ φθάνον πλῆθος τῶν συνδαιτημόνων·

Πρῶτος ἔφθασεν ὁ Κρόνος· δρέπανόν ἡ δεξιὰ του,
ὠρολόγιον ψαμμῶδες εἶχεν ἡ ἀριστερὰ του·
ἔδρευσε πλησίον τούτου ὡς ἀρχαίτατος θεὸς
Ἴανος ὁ γηραιός.

πρόσωπα δὲ εἶχε δύο τὸ καθὲν ἀκτίνας στέλλον
εἰς τὸ παρελθόν, ἐν βλέπον, ἄλλο βλέπον εἰς τὸ μέλλον.

Εἰς αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ βόφρου ἀνακτόρου τοὺς κοιτῶνας
ἔχουσα εἰς τ' ὄχημά της ἐξευγμένους τοὺς ταῶνας,
καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα
ἦλθε μήκωνας ἡ Ἥρα·

τὴν συνώδευεν ἡ Ἴρις, εἶχε δὲ εἰς τὰ πλεῦρα
τ' οὐρανοῦ τὸ τρίχρον τόξον θαυμαστῶς πεποικιλμένον·
κ' εἰς τὸ κἀνίστρον κρατοῦσα ῥόδα κρίνα θαλερὰ,
ἔφερεν αὐτὸ ἐπάνω ξανθῆς κόμης στηριγμένον.

Ἐφεραν τὴν Ἀφροδίτην Χάριτες τρεῖς ἱλαραί,
κ' ἔσυραν τὴν ἁμαζάν της κύκνοι καὶ περιστεραι,
καὶ αὐτῆς ὁ ἐπενδύτης ὁ χρυσοῦς καὶ γαλανὸς
ἐλαμπεν ὡς ἀστροφόρος τῆς Ἑλλάδος οὐρανό.

Ἐφθασεν ὁ κοσμοσειστής Ποσειδὼν τριαινοφόρος
ἔχων κρᾶνος τοῦ ἀστράπτου ὡς τὸν ἥλιον, ἐν ὅρῳ·
μετ' αὐτὸν καὶ θεὸς ἄλλος παμμεγέθης πλὴν χλωαίνων·
ἔφθασεν ἀπὸ τῆς Αἰτνῆς τοὺς κρατῆρας ἀναδαίνων·
ἦτον Ἡφαίστος ὁ κτίσας μέγαρον εἰς οὐρανὸν
κ' εἰς πᾶν ὄροφος κοιτῶνας θεὸς ἐν ἄστρον φαινόν.

Καὶ ὁ Ἡρακλῆς πρὸς πάντας τοὺς θεοὺς μετ' εὐλαθείας
προτεφέρετο καὶ μέχρις εὐγενοῦς γονυχισίας.

Ἀλλὰ καὶ τυφλὸς θεὸς τις ἔφθασεν εἰς σάκκον κλειῶν
κάρυα ἐξ ἀδαμάντων μαργαρίτας καὶ χρυσίον,
ὁ θεὸς δὲ ἦτον οὗτος
ὁ τὴν γῆν δεσπόζων Πλούτος·

γέροντος τὴν θακτηρίαν ἔφερεν ἡ δεξιὰ του,
καὶ τρισμέγιστα ὑπῆρχον εἰς τοὺς πόδας τὰ πτερὰ του,
σύμβολα τοῦ ἐρχομοῦ του τοῦ συνήθως βραδυτάτου
καὶ τοῦ ἀπομακρυσμοῦ του τοῦ συνήθως ταχυτάτου.

‘Ὁ ἡμίθεος τῆς Οἴτης ἀπεστράφη πρὸς τὸν Πλούτον·
δὲν γνωρίζεις, ὁ Ζεὺς εἶπεν, ‘Ἡρακλῆ! τὸν θεὸν τοῦτον;
τὸν γνωρίζω εἶπ’ ὁ ἥρωας μετὰ γλώσσης θρασυτάτης·
ἦτον ὄλων τῶν κακοῦργων, ἔσους ἔσφαξα προστάτης·
ἐὰ τοῦτο οὐδὲν σέβας ἐγὼ φέρω πρὸς αὐτόν·
ὁ διαφθορεὺς ὑπάρχει αὐτὸς ὄλων τῶν θνητῶν.’

Ἐπιμύθιον.

Τῶν ἀνθρώπων ἡ μακία
πρὸς τὸν πλοῦτον, εἶν’ αἰτία
τῶν σφαγῶν κλοπῶν καὶ δολῶν,
καὶ πηγὴ τῶν κακῶν ὄλων.

Η ΕΡΥΘΡΑ ΤΑΙΝΙΑ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

Ἡ νέα Ἀρχιδούκισσα τῆς Ῥωσσίας Αἰκατερίνη
κεκυφύα περιήρχετό ποτε διὰ τῶν διόδων τοῦ
μεγάλου της, πλησίον δ’ αὐτῆς ἵστατο ἡ ὠραία
πριγκηπέσσα Δασκῶφ (1) ἀκόλουθος καὶ μυστικο-
σύμβουλός της.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐκράτει ἐν χερσὶν ἐπιστολὴν καὶ
ἐφαίνετο συγκεκινημένη λίαν. Ἀμφότεραι ἔμενον
ἄφωνοι. Ἡ πριγκηπέσσα ἀναγνοῦσα καὶ αὐτὴ ἀ-
κολούθως τὴν ἐπιστολὴν, ἐφάνη ἐπίσης τετραγαγ-
μένη, στραφεῖσα δὲ πρὸς τὴν Αἰκατερίνην εἶπε·

— Παράδοξον! καὶ τίς εἶναι τόσοσιν τολμηρὸς,
ὥστε νὰ σοὶ ἀπευθύνῃ τοιαῦτα;

— Ὁ Γρηγόριος, ἀπεκρίθη ἡ Αἰκατερίνη ὑψού-
σα τοὺς ὤμους.

— Ὁ ἀνόητος! προσέθηκεν ἡ πριγκηπέσσα Δα-
σκῶφ· μόλις δυνάμεθα νὰ κρύψωμεν τὸν ἕνα, προ-
στίθεται ἤδη καὶ ἄλλος! Εἶναι ὅμως ἀδύνατον!
Κατήγκω. Ἡμεῖς, ὡς βλέπεις, διακινδυνεύομεν καὶ
τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ ἀρχιδούκισσα· ἀλλ’

ὅμως πρέπει νὰ γείνη. Ἐάν καὶ ἕτερον προστεθῇ,
τί σημαίνει; Ὅπωςδήποτε ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς
κίνδυνον.

— Μὴ πρὸς Θεοῦ, μὴ τόσοσιν με ἀποθαρρύνῃς!
ἔχομεν εἰσέτι ἐλπίδας, δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν, ἂν
θέλωμεν· ἅπασαι ἡμῶν αἱ ἐλπίδες δὲν κατεστρά-
φησαν.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἡ Αἰκατερίνη ἔσχισε τὴν
ἐπιστολὴν, τὰ δὲ τεμάχια αὐτῆς ἐξέριπεν ἐντὸς
πάραικειμένου λιθίνου τρύτωνος.

— Τί κάμνεις; ὑπέλαβεν ἡ πριγκηπέσσα ἐ-
ξάγουσα κατεπειγόντως τὰ ριφθέντα ἐκεῖνα τε-
μάχια ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Τρύτωνος· δὲν γνωρί-
ζεις ὅτι ἐνταῦθα ἐρευνῶνται τὰ πάντα; Καλλιτέ-
ρον νὰ τὰ καύσωμεν, καὶ τότε μόνον δυνάμεθα
νὰ ἤμεθα ἡσυχιοί.

— Ἀνυπόφορος κατήντησεν ὁ βίος μου! προσέ-
θηκεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Τὸ βλέπω, Κατήγκω! θὰ παύσῃ ὅμως, μὴ
ἀμφιβάλλῃς.

— Θὰ παύσῃ βεβαίως, ἀλλ’ ἀφ’ οὗ ἀποθάνω-
μεν ἀμφότεραι. Τότε τί τ’ ὄφελος;

— Ὅχι! δὲν θ’ ἀποθάνωμεν ἡμεῖς, ἀλλ’ οἱ
ἐχθροί μας· χρειάζεται μόνον φρόνησις, πρόνοια
καὶ ὑπόκρισις προσέτι, ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ. ἂς παύ-
σωσι πλέον οἱ ἔρωτες. Ἄκουσον λοιπὸν τί τρέχει.
Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἡ αὐτοκράτειρα προσεβλήθη εἰς
τὸ στήθος, ὡς μοὶ εἶπεν ὁ Ἰβάν Πλατώφ, σφοδρῶς.

— Μὲ προσεκάλεσε μάλιστα νὰ ὑπάγω τὸ ἐ-
σπέρας πρὸς αὐτήν, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Νέον τι τρέχει. Τίς οἶδε, ἂν σήμερον εἶναι
ἡ τελευταία ἡμέρα, καθ’ ἣν σὲ καλῶ ἀρχιδούκισ-
σαν! Σὺ ὅμως οὐδόλως περὶ τούτου σκέπτεσαι.
Τὸ πᾶν ἂν χαλάσῃ σοῦ εἶναι ἀδιάφορον.

— Εἶναι ἀληθές! ἀπεκρίθη ἡ Αἰκατερίνη, κι-
νοῦσα τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν, οὐδὲν δύναται νὰ σὲ παρηγορήσῃ.
Δυστυχής!

— Μὴ σὲ μέλη, καλὴ μου φίλη, δὲν θέλω τὸν
ἰδεῖ πλέον, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, θέλω τὸν λησμο-
νήσει διὰ παντός.

— Εἶθε, ὑπέλαβεν ἡ πριγκηπέσσα. Ἐπειτα,
αἰφνης στραφεῖσα εἶπε, νᾶποιοι ἔρχεται! στρα-
τιωτικὴν στολὴν βλέπω εἰς τὸ βάθος τῆς διόδου
Σὰς χαιρετᾷ μάλιστα ὁ ἀξιωματικός. Ἄ! τί βλέ-
πω, εἶπεν, εἶναι ὁ Ἀρχιδούξ.

— Ἄ! αὐτὸς εἶναι, ἄφες με νὰ εἰσέλθω λοι-
πὸν εἰς τὸν πύργον, ἐφώνησεν ἡ Αἰκατερίνη ζη-
τοῦσα νὰ συμπαρασύρῃ τὴν ἀκόλουθόν της.

(α) Περὶ τοῦ βίου τῆς πριγκηπέσσης Δασκῶφ, ἐνὸς τῶν
κυριωτέρων προσώπων τοῦ παρόντος διηγήματος, ἴδε ἐκτε-
νέστερον τὸ σύγγραμμα τῆς κομῆσης Δώρας Ἰστριάδος
«Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Ἀνατολῇ» Τομ. Β. βιβλ. Α. ἐπιστολὴν
Β’ σελ. 59—64. Σ. Μ.